

განსაკუთრებით ბოლო ათი წლის განმავლობაში, მას შემდეგ, რაც აქამდე არნახული ძალით იფეთქა ათი საუკუნის განმავლობაში დამაღულმა საიდუმლოებებმა და კოლხურ-იბერიულმა დირექტებებმა დღის სინათლეზე იწყეს გამოჩენა. სიმშვიდე დაკარგეს სამშვიდობოს გასულად და თავის ქადაგში მგრძნობა საგანგო ძალებმა და პირდაპირი, თუ ფარული მეორებით დაიწყეს მეგრული ენის წინააღმდეგ შეტევა.

განსაკუთრებით აქტიურობებს მიტრო-პოლიტი ანანია ჯაფარიძე, ხოლო მეცნიერებიდან ენათმეცნიერი ტარიელ ფუტბარიძე. მეუფე ანანია ხშირად გამოღის სტუდია „ობიექტივში“ და ცნობილ მეცნიერთა და საზოგადო მოღვაწეთა (ორანე პეტრიშის, ივანე ჯავახიშვილის, წმინდა ექვთიმე თაყაიშვილის, წმინდა ილია მართალის, ალექსანდრე ცაგარელის, იოსებ ყიფშიძის, აკაკი შანიძის, შოთა ძიმიგურის, პავლე ინგოროვას და სხვა ცნობილი ისტორიკოსებისა და ენათმეცნიერების) გვერდის ავლითა და სომეხი მეცნიერის ადონცხე დაყრდნობით ცდილობს ქართველ საზოგადოებას ჩაუნირგოს, რომ იმერია ქართლის ელინური სახელწოდებაა, თორეგმ სახელმწიფო, სახელწოდებით — იმერია, ეროვნულ სინამდვილეში არასოდეს არსებულა, ქართის ტომი იყო მუდამ პეგემონი, ქართული ენა მუდამ სახელმწიფო და ღვთის მსახურების ენა, ხოლო მეგრული და სვანური დაახლოებით მე-3 საუკუნეში ჩასახელი დიალექტებია. კოლხეთზე ცნობები მხოლოდ მითი იყო, თორეგმ ისტორიული საფუძველი არა აქვს.

ბატონი ტ. ფუტბარაძეც რეგულარუ-
ლად გამოდის უნივერსიტეტებში სტუდენ-
ტებთან და პროფესორ-მასწავლებლებთან.
სტუდია „ობიექტიკში“ და ეწევა პროპაგან-
დას, რომ მეგრული და სკანური ღიალე-
ტებია, ქართული ენა კი
პროტოქართულის უშუალო გაგრძელებაა.
წიგნში „ქართველები“, მეგრული და სკა-
ნური ენები დაახლოებით მთიულურ და
რაჭულ კლოებთან აქვს გათანაბრტყებული.
არ გიცი საიდან დებულობს ასე სწრაფად
ინფორმაციებს, მაგრამ თუ ვინმე მეგრუ-
ლად ლექსი დაწერა, ან საზოგადოებაში
მეგრულად დაილაპარაკა, მაშინათვე გან-
გაშს ასტებს და „მეგრულ სეპარატიზმზე“
იწყებს საუბარს.

ქომაბნი, 01 უცხო

ბრივი (დვთოური) ფორმები, როგორიც ეწ-
მეგრული (იბერიული) ენას შემოუნახავს
არცერთ სხვა ენაში დედამიწაზე დღეს
აღარ ჩანს. ამიტომ, სწორედ მეგრულად
წოდებული ადამურ-იაფებურ-იბერიული
ენა გახდავთ კაცობრიობის პირველადი
გლობოგონიური ფენომენი, ანუ საწყისი
ენა, შეიძლება ითქვას, მსოფლიოს ყველა
ენათა მშობელი ენა და ამიტომა მისთვის
დამამცირებელი და შეურაცხებული რე-
გიონიალური ენის და, მით უმტეს, დიალე-
ტის სტატუსი; შეუძლებელია, ეს ორი
ანტიმეგრელი ვერ აცნობიერებდნენ, რომ
ეწ- მეგრული ენისათვის დიალეტის სტა-
ტუსის დაკანონება და მწერლობის
განახლების აკრძალვა, პირდაპირ
სასიკვდილო განახენია, ანუ ეს იგივეა, რაც
შვილებთან და შვილიშვილებთან ერთად
დიდი გამოცდილების მქონე, შრომის
უნარიან ბებია-ბაბუისთვის თანაარსებო-
ბისა და სიცოცხლის აკრძალვა; და
ბოლოს შეუძლებელია, ეს ორი საეჭვო
პიროვნება ვერ აცნობიერებდნენ, რომ
ქვეყანა, სადაც პოლიტიკა ბატონიბის მეც-
ნიერებაზე და ზღუდავს ჰეშმარიტებათა
განვრცობას საზოგადოებაში, განწირულია
დასაღუპად, რადგან სიცრუეზე აგებული
ქვეყნის დანგრევა გარდუვალია.

გამომდინარე ამ ორ ადამიანში არსებული ინფორმაციებიდან და მათი ქმედებებიდან, გვიჩნდება ეჭვი, რომ მათ თვითონ სურთ სამეცნიელოს გასვლა საქართველოს შემაღლებლობიდან და დამამცირებელი და შეურაცხებულყველი ბრალდებებით ცდილობენ უბიძგონ მეცნიელებს აქტოებს. საქართველოს შემაღლებლობიდან სამეცნიელოს გასვლის კენიაზე გვიცნების გამო მათ მართვის მიზანი არის მათ აღმართვა და მათ აღმართვის მიზანი არის მათ აღმართვის მიზანი.

როგორც მასებოვს სულმნათ გრიგოლ
რობაქიძესაც პქნონდა იდეა, რომ
მეგრელებისთვის შეექმნათ დამოუკიდე-
ბელი დამწერლობა. ჩვენს დროში დიდად
პატივცემულმა ელიზარ ჯაველიძემ და
მისმა თანამოაზრებმაც დასვეს საკითხი
სამგებრელოსთვის მიენიჭებინათ
აგრონომიის სტატუსი და მეგრული
ენისთვის (მხედრული და ასომთავრული
დამწერლობების შემქმნელი ენისთვის) შეექმნათ
დამოუკიდებელი დამწერლობა
(გ-ოთ კავკასიონი, „აია – გოლხეთი –
ლაზიძა (ეგრისი) – სამგებრელო (ოდიში):
საქართველოს უსახელო და უენო პროგინ-
ცია?“ – 1999 წ. 8-12 ოქტომბერი).

ქართველურ ქიევის ამ ძეგლიდა, რაც ძალზე აღვიდია, არამედ გვინდა მისი სიღრმისეული შესწავლა და მისი ძირისა და ფეხვის ზრდა-განვითარება. მაგრამ ამისთვის აუცილებელია პარალელურად ამ უნიკალურ (ე.წ. მეგრულ) ენაზე შედევრების თარგმნა და მწერლობის განხელება, რომ სრულად გამოჩნდეს მისი გამომსახველობითი უნარი და სამყაროს შეცნობის შეუდარებელი დონე. ეს კი შოკს პგვრის იმპერიულ ძალებს, მაგრამ უცხო იმპერიული ძალა იმდენად ვერაგი და „გენიალურად“ გონიერია, რომ კველაფერი აქვს გათვალისწილებული და ოუკერ მოახერხებს სამეცნიეროს იმულებას გავიდეს საქართველოს შემადგენლობიდან და ამ გზით მიაღწიოს მის დანგრევას, ნიშნავს თა ირწმუნებს. რომ სამართლო

Ωℳℳℳ

ქვეყნის აგენტები?

შევეტა მონიბას, მონისგან კი წინააღმდეგ
გობა გამორიცხულია და ამიტომ ითქმენს
ენით აუწერელ დამცირებათა სერიებს.
ამის შემდეგ კი ვერაგი იმპერიული ძალა
ადვილად დაიმორჩილებს დანარჩენ
საქართველოს, რადგან ქართული ენა წარ-
მოადგენს იბერიულის (50%-მდე), საპარ-
სულის, ბერძნულის, ლათინურის,
სომხურის, არაბულისა და თურქულის
კოგლომერატს, მათს ნარევს და ამიტომაც
ჰქონა ქართული (ქართური, ანუ შერეული: ქართ-შეერიე). როცა ქართველი ერის
ეროვნულობის განმაპირობებელი იბერი-
ული (ეწ. მეგრული) ენა დიალექტად
დაკანონდება და აერთალება მწერლობის
წარმოება, ანუ აღმოჩნდება მონური და ამ
ენაზე მეტვეული ხალხი მონიბას შეგუე-
ბული, ანუ მკვდარი, ილუზია იქნება
საქართველოს არსებობა, რადგან, როცა
ჩვენი საერთო სალიტერატურო ენა აღმოჩ-
ნდება უცხოენათა 100%-იანი კონ-
გლომერატი, ხოლო ხალხი სხვადასხვა
ერის წარმომადგენლები (ქართველები,
რომ სხვადასხვა ერის წარმომადგენლები
არიან, ამაზე ქართველთა მეცნიერულად
დარწმუნებას ცდილობდა ავად-
სახსენებელი მიხაილ სუსლოვი, რომ
გაადვილებოდა ქართველი ხალხის
საქართველოდან საბოლოო გაძვება (იხ.
პარიზის ეროვნული საბჭოს კურნალი „მე-
ბრძოლი საქართველო“, 26 მაისი, 2003
წელი), ეროვნული მას ფაქტიურად
არაფერი შერჩება და მეზობლები დაინაწ-
ილებენ.

მრავალი პოლემიკური წერილებისა და
ქართველი ერის ისტორიაში არსებულ
შეუსაბამობათა შედეგად წარმოშობილი
მრავალი კითხვის უპასუხოდ დატოვება,
პირიქით, ამ კითხვების პასუხად აკადე-
მარიამ ლორთქიფანიძის მიერ საქართვე-
ლოს ისტორიის უფრო გაყალბება და 10
წლის წინათ გარდაცვლილი აკადე-ის ა.
აფაქიძის ნაშრომში, მის სიცოცხლეში
წარმოუდგენელი სიცრუის შეტანა (იბერია
ქართლის ელინიური სახელმწოდება; ქარ-
თის ტომი მვ. წ. აღ. მე-3 ათასწლეულის
შემდეგ პერიოდში დაწინაურდა. იხ.
საქართველოს ისტორია, ტომი I, 2012, გვ.
264) და ამის გამო მიტროპოლიტ ანანია
ჯაფარიძის მიერ აკადემიკოს მარიამ
ლორთქიფანიძის საპატირიარქოს რადაც
ორდენით დაჯილდოება, ნიშნავს, რომ რატ-
იფიციორება აკლია, ოორეგ იმპერიულ ძა-
ლებს დაპყრობილი ჰქონიათ საქართველო
და თავის მოტყუებაა ერთიანი საქართვე-
ლოს არსებობაზე საუბარი, რადგან
იბერიულ-ქართული განხეთქილების
მიზნით ოდესაც ჩათესლილი შხამი
უფრო ძლიერი ყოფილა, ვიდრე 1008 წელს
მიღწეული მეგრულ-ქართული ერ-
თიანობის აუცილებლობის ოვითშეგენება.
და თუ ეს, მართლაც, ასეა, ასეთ
შემთხვევაში, დიდ ბოლოშს ვიხდი პა-
ტიოცემული მკითხველის წინაშე, მიმი-
ცურთხებია ამგვარი დამამცირებელი
ყოფისა და მტერთან ერთიანობის
შემწენარებელ მეგრელთათვის, ე.ი. ნამდვი-
ლად დამდგარა საქართველოდან სამეგრე-
ლოს გასვლისა და დამოუკიდებლობის
გამოცხადების დრო.

ასე სერიოზულად დგას დღეს, ოდესალაც
მთელი დედამიწის აღმოსავლეთ ნახევარს-
ფეროში გავრცელებული იბერიული ცივ-
ილიზაციის შემქმნელი, დღვისათვის კი
მხოლოდ დასავლეთ საქართველოს 7-8
რაიონს შემორჩენილი ეწ. მეგრული
მოსახლეობის და, საბოლოოდ, საქართვე-
ლოს ყოფნა-არყოფნის საკითხი.

ଅତାର ଲ୍ଲିସ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କାରୀ ମାନ୍ୟବାଙ୍ଗ-
ଦେଶୀ ଉରତ୍ତୁଳ୍ଯେସି, ଓହରୀରୁଲ୍ଲ-ଜାରତୁଳ୍ଯେ
ଅରନ୍ଧଲ୍ଲେଖିଲେ ମହିଳେରିଗେହାଶି.

გოდება სანბრეგთან

ამონარიდი უბის წიგნაკიდან,
ნანახი და განცდილი
ჩანართებით

იცინის ბაგრატ ბიძია და მკერძო დაფანილ სპეციალ წევრზე ირგვლება ვერცხლი.

ოყორანებს ნასოფლარი კარგა ხანია ქვემო დავტოვთ.

— საბერილი უფრო მოკლეა გზა, მაგრამ იქ მიღიცია დგას და...

— დაუქუნიანიან გადმოვედი თქვენთან შესახვედრად ბიძი...

გაითცა!

— რა გაფიქრებინა ეს? გეხანგიო, ბაბა? (გაბიერი, ბაბა!)

— რატომ, ვითომ? — თავისივე კითხვა გაუმტორე.

— იქ, ხომ?

— კი, მასე იქო... იქაც აფხაზი მიღიო ციელები იყვნენ... 30-მდე იქნებოდნენ... სულ ბერტები!

— უფროსები არ გინახაგს?

— იყვნენ, კი... იმათ „გორმა“ არ ეცვათ, მშობლები არიანი, მთხოვება...

— სახლში გარბიან „დავშვები“ და, რომ არ გაიქცენ, მშობლები ჩაუყენეს ზურგში...

ქალადალისა და ლეკუნიას სანგრებში ერთმანეთის პირისპირ იდგნენ აფხაზები და ქართველები...

ქართველები და აფხაზები!

ასე იტყოდა საქართველოს ეროვნული გმირი და უპირველეს მამულიშვილი ჟიული შარტავა: — აფხაზები და ქართველები, ქართველები და აფხაზები! ორივე უპირველესი იქ მისთვის და პირველად ერთს რომ დასახელებდა უპირველესად, მეორედ მეორეს იტყოდა პირველს, რომ ხაზი გაესვა მათ ერთარსებაზე.

დღეებს ენგურის ნაპირებთან ერთმანის პირისპირ დგნან ქართველები და აფხაზები, აფხაზები და ქართველები.

ტყაიას კაშალთანაც ასე დგანან, გამდა-გამოდა!

ვიდაც, კატეპანმა ადლენიამ წერილი გამოაგზანა გამოდმა, — უბრალო ხალხს არ სურს ომი. მოდი ჩეგნ, სამხედროებმა, დავიწყოთ შერიგება... გაიხარებს გამოდმაც, მაგრამ... ხალხს კი პეტაკებით აქ...

— ნუ აატირე ბავშვები, ქაცო... შემოევლოთ მაგათ, ბებია!...

— დანარჩენი... ბაბუ, ხომ გენატრებით?... ჩვენც გვენატრებით, ძალიან გვენატრებით, ბაბუ... პო... გვენატრებით!... მარა ნუ გეშინიათ, ყველთვის ასე არ იქნება. ან ჩვენ გვექნება წამოსვლის საშალება, ან თქვენ ჩამოხვალთ, აბა, რა იქნება? ნუ გეშინიათ, ნურაგრის!... ბებია კარგად არის... ხომ გეშინია, ნუ და ბებიაშენი კარგად ვართ... ნუ გეშინია... დევილის და მამიკოს აკოცე... ჩემს ჯოჯიოს უთხარო, რომ...

— ნუ აატირე ბავშვები, ქაცო... ვა და უბედურება იმას, ვინც ასე სატირლად გაგვიხადა ხაქმა!...

— პო კი!... ბაბუ, ჯიმი, ჯიჯიკი! ხომ გეშინის ჩემი? ხომ ახლა ჩვენთან არის „მეორე ბაბუ“! ხომ ხვედრი გევარები! მე ის დევს გავიცანი მაგრამ თქვენ კი იცნობო, იქ თბილისში, ბაბუას მა... ვიცი ბაბუას ეხსიოთ მასაც... პოდა, ის ჩამოგიტან ჩვენს ამბავს, გეტყვით, ალბათ, რომ მე და ოთარ ბაბუა ერთად ვიყავით, ერთად ვევამით, ერთად ვჭამდით... აბა, კარგად მეყოლეო!... შენც უთხარო ქალბატონ, შეიძლი შეიძლებს რამე, ეს რომ მასწავლი...

— ვეტყვი, იმას გეუბნები მეც, ბავშვები არ ამიტირო — მეტქი... მეორესაც უთხარო, ქაცო თრი ხიტყვა!...

— პო კი!... ბაბუ, ჯიმი, ჯიჯიკი! ხომ გეშინის ჩემი? ხომ ახლა ჩვენთან არის „მეორე ბაბუ“! ხომ ხვედრი გევარები! მე ის დევს გავიცანი მაგრამ თქვენ კი იცნობო, იქ თბილისში, ბაბუას მა... ვიცი ბაბუას ეხსიოთ მასაც... პოდა, ის ჩამოგიტან ჩვენს ამბავს, გეტყვით, ალბათ, რომ მე და ოთარ ბაბუა ერთად ვიყავით, ერთად ვევამით, ერთად ვჭამდით... აბა, კარგად მეყოლეო!... შენც უთხარო ქალბატონ, შეიძლი შეიძლებს რამე, ეს რომ მასწავლი...

— ვეტყვი, იმას გეუბნები მეც, ბავშვები არ არ გემახსოვრება და ათასერ მოგრძოდა... ასე, ჩანართებით არ არ გემახსოვრება.

— და ასე იყო და დასახელოვანი ქალი გარინდებული.

— ბებია იყო და დასახელოვანი, ჩემით დასახლდავებული იქადა... გოგონიას ქალი იყო...

— მგონი მახსოვეს მეც...

— არა, არ გემახსოვრება შენ, თუმცა... ხანდახან, ათასერ მონაცოლითაც იმახსოვრება ადამიანი ბევრ რამეს, მერე ისე ჩაგებებდა გოგონაში, რომ გგრინია მინახავს და ვიცო...

— უძინდება!... ის კი ნამდვილად მასხელეს, ვალიკო ბიძია რომ ჩამოვიდა 46-ში ჯარიდან და მოსალოცად ცხენებზე ამხედრებულები რომ ჩამობრძანდით ჯვარში...

— მაგი გემახსოვრება!... ვალიკო და მე ერთი ტურა გაეძებს ხაწოვა... დევანების შეიღებში არ პევადა გამორჩეული და აბა, რას ვიზამდით?... თერთმეტი ბედაურით ათო მხედვარით...

— მერე, კაი ხანი პევადა ვალიკო ბიძია სანუქარიდან და მათრახსაც არ აკარებდა...

— ძაძმიერის მოტევილი იყო უნაგირმოსალავაგბი, სხევანის ვერც ვაკადრებდით რომ იყოს ვალიკოანი...

— და ამ „ახლა კი“ სისხლი გაგვიყინა და მათრახის მარდებში!

— შინდისფერ ჩოხა-ახალუხში მასხელე ბაგრატი ბაგრატიანი და მთაკაცად აღმართული დადიოდა.

და ამ „ახლა კი“ სისხლი გაგვიყინა და დადიოდა.

დედამიწაზე. ახლა კი, ოდნავ მოხრილიყო მხერებში და კუნაპერივო შავი ქედაზე.

ასეთივე ახალუხში მოუქანდა, მორცეები მხარითან დილავებით გაწყიბილი და ნიკამდეგ შეგრული. ასეთი მგლოვიარები იცვამდნენ აფხაზებში და სამგრელო.

— ახლა, რა ქენი იცი?... ცოტა ხანი აქ მოისვენე... მე მცირე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!... — მითხოდა ბაგრატი ბიძია და ნაძვის გამორდნებით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— ასეთი მგლოვიარები და სამგრელო.

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

— უკვე კი მერე საგზალი მაქვებს შენაზელი, ამოვიტან და წავიხემსო, თორებ შეიშილით ხომ არ მოგლება, კაცო!

